

BÖJTI ÁHÍTATOK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
nagyböjti kiadványa



Nagy örömet jelentett, mikor Bányainé Rónai Tímea megkeresett azzal a javaslattal, hogy idén a böjti időszakra kioszthatnánk egy kis füzetet minden napra egy igével és ahhoz fűzött rövid gondolatokkal, üzenetekkel, hogy egy kicsit az egész Deszkatemplomi gyülekezet együtt készülhessen húsvét ünnepére, együtt járjuk végig lélekben a böjti időszakot. Javasolta azt is, hogy minden napra más írjon, és ennek lehetőségét terjesszük ki gyülekezeti tagokra, akik szívesen vennének részt benne.

Pál apostol Korinthusiakhoz írt első levelének 15. fejezetét javasoltam felosztani, hiszen a feltámadásról beszél végig itt az apostol, aminek az ünnepére készülünk. A felosztást, a szervezést, az írások begyűjtését, szerkesztést, mind teljesen ő végezte: köszönjük Istennek ezt a gondolatot és Tímeának a sok munkát, odaadást benne!

Isten áldása legyen az olvasásán mindenki számára!

Almási Ferenc
vezető lelkipásztor

„Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok. Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem hiába lettetek hívők-ké.” 1Korinthus 15:1-2

Az egyik faluban (sok ilyen település létezik) a település vezetése úgy döntött, hogy támogatni fogja a helyi futball fellendülését. Pályáztak és nyertek a focipálya megújítására és öltöző építésére támogatást. Nagyon szép, igényes focipálya jött létre, néhányszor jástottak is rajta fiatalok. Ma már azonban felveri a gaz a pályát, mert akinek építették, nem vették komolyan. Volt lelkesedés, de elköteleződés, kitartás nem. Mert aki igazi futballista, az odateszi magát, hidegben is megy edzeni, ha labdát lát, azonnal dekázni kezd vele, stb. Mindene a foci, a zsigereiben van. Aki csak kicsit lelkes, hamar fel is adja.

Pál az evangélium, Krisztus életének legfontosabb gyakorlati következményére irányítja a figyelmét az olvasóknak. Ez pedig a bűnbocsánat és a feltámadás, amiről a továbbiakban lesz szó.

Az első üzenet ebben a szócskában található: úgy. Az evangélium által üdvözültök, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdetem nektek. Pál találkozott a feltámadott Krisztussal és teljesen megváltozott az élete Általa. Elszakíthatatlanul kötődött Hozzá, az élete forrása, értelme lett. Ezért a bűnökből való megtérést, a bűnbocsánat lehetőségét hirdette Jézus Krisztus által. Aki elfogadja Jézus szabadítását, annak az élete változik, Krisztus formálni fogja.

Ha valakinek nem így történik az életében, annak az életében nem lesz változás. Mert lehet az egyháznak tagjává válni papíron, befizetve tagsági járulékot, lehet magát annak vallani népszámláláskor, de ha Jézus Krisztus bűnbocsánatát valaki nem fogadja el, sajnos hiába lesz „hívővé”. Egyszer egy ismerősöm mesélte, hogy sokat köhögött, elment orvoshoz és a leleteit látva, illetve a vizsgálatot követően cigarettával a kezében azt mondta neki a doktor, hogy le kellene tennie a cigit. Mondta ez az ismerős, hogy szeretett volna, de végül nem mert visszakérdezni az orvostól, hogy nem érzi-e furcsának cigivel a kezében ezt a javaslatot...

Krisztust csak teljes odaadással lehet követni. Hiába a szép és igaz szavak, ha én magam nem élek vele. Pál azt mondja, hogy nem elég, hogy vallják a szájukkal, hogy Krisztus a szabadító, hanem nekik is személyes Megváltójuknak kell Őt elfogadni. A böjti időszak megfelelő lehetőség ennek tisztázására magamban: ugye én nem hiába vagyok hívő?

„Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.”

1Korinthus 15:3-5

Éppen a Korinthusi levélben, csak pár lappal korábban olvashattuk a mindenki által jól ismert és sokszor hallott szakaszban szinte ugyanezt a bevezetőt: „Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek,” 1Korinthus 11:23

Pál ezt teszi: nem ad hozzá, nem vesz el, hanem átadja hitelesen az információt. A népmese gyűjtők, a mesélők gyakran elvesznek, vagy éppen hozzátesznek egy adott történethez, de ez a jelenség napjainkban nem áll távol a pletykalapok szerzőitől sem. Nem hiteles az ilyen információ. Pedig a hiteles információ, a színtiszta tényeken alapuló igazság óriási kincs!

A Biblia hatalmas kincs. Olvashatjuk bármelyik számunkra érthetőbb fordítást, az igazságot olvassuk benne. Írói, mint ebben az esetben például Pál nem kevesebbet és nem többet adtak át olvasóinknak, mint az igazságot.

Pál állításának első részét el tudja fogadni hívő és hitetlen egyaránt: Krisztus meghalt – emberek haltak meg Krisztus előtt és Krisztus után is. Azonban itt az áll, hogy a „mi bűneinkért” – ez már valami más, egyedi, egyszeri eset. Miden bűnért, az összes bűnömért, amit még el sem követtem halt meg Valaki, helyettem, miattam és értem. – Igen, ez már önmagában csoda. Csoda, mert ebben benne van, hogy ez a Valaki jobban szeret és ismer, mint én saját magamat. Képes feláldozni magát értem. És ez a Valaki legyőzte a bűnök súlyát, a halál láncát és nem marad halott. Feltámadt értem és értem is.

Bányainé Rónai Tímea, gyülekezeti tag

„Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.” 1Korinthus 15:6-7

Olyan jó Isten igéjében az igazság teljességét megtapasztalni, ami által megerősödhet bennünk az a szilárd bizalom, ami biztos alapot jelent. Hisz ebben az igében elegendő lenne a feltámadás csodájának bemutatása, és bizonyítékul a szemtanúk felsorolása. S valóban nekünk hívőknek az örök élet jó illatát hozza el az evangélium, a jó hír: Krisztus él! Ennek a ténynek szinte mámorító öröme könnyen elvárható bennünket. Ám az Úr nem egy ügyes ügynök, aki a lelkesedést, reménykedést kihasználva elhallgatná azt, ami szintén a valósághoz tartozik. A feltámadásról való tanúságának csodájához képest idegen a kiegészítés „akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak”. Mint piszokfolt a szikrázóan fehér ünnepi abroszon. Miért fontos az, hogy vannak néhányan, akik már nem élnek az ötszáz testvér közül, miért kell a hit felhőtlen örömét ilyenekkel megzavarni? Pontosan azért, mert Istennél senki nem ismeri jobban az emberi természetet, és tudja, micsoda radikális gondolatok, érzelmek tudnak megfoganni bennünk, és azt is ismeri, micsoda károkat tudunk okozni ezek által egymásnak.

Az Úr sosem akarta, hogy a hitünk a valóságtól elszakítson bennünket, mert a valóságtól elszakadt ember könnyen sodorhatóvá válik. A feltámadás öröme mellett ott a tény, hogy az ötszázból vannak, akik már nem élnek, és lehetne folytatni a sort, bizonyára voltak közülük akik betegek vagy magányosak voltak, akik terheket hordoztak, akik csalódtak azokban az emberekben akik a legközelebb álltak hozzájuk... Ám az ige azt ragyogtatja fel számunkra, hogy mindezek egyrészt semmit sem szabad, hogy levonjanak a feltámadás okozta örömből, másrészt hogy a megélt nehézségek nem az Istentől kapott büntetések, hisz ők ötszázán a Mindenható szeretetéből különösen nagy áldásban részesültek. S biztos vagyok benne, hogy az ötszázból nem adta volna senki oda a feltámadott Krisztussal való találkozás örömét azért, hogy valamely fájdalomból megszabaduljon.

Így vallhatjuk meg a börtben jelenlegi gondjaink mellett, hogy bár hálával vennénk az Úr szabadítását, de nincs az a nehézség, aminek megoldásáért elcserélnénk azt, hogy hitre jutottunk azáltal, hogy a feltámadott Úr minket is megszólított!

Hártó Ákos, gyülekezeti tag

„Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak nevezzenek, mert üldöztem Isten egyházát.” 1Korinthus 15:8-9

Az első mondatban Pál torzszülöttnek titulálja magát, és a folytatás sem jobb... Kicsinek és méltatlannak érzi magát Isten országában, hiszen előzőleg üldözte Jézus követőit. Nem gondolom, hogy bárkinek is jól esne, ha torzszülöttnek neveznék. Ez a világ a szépségről, tökéletességről, – ha kell – plasztikázott modellekről és kigyúrt „alfahímekről” szól.

Senki sem akar önszántából utolsó lenni. Mennyivel jobb lenne, ha azt mondanák rólunk is, hogy milyen szépek, tökéletesek és sikeresek vagyunk. Azonban „istenképességünket” eltorzította a bűn. Mi azt nézzük, ami a szemünk előtt van, de Isten a szíveket vizsgálja. Mielőtt elfogadhattam volna Isten kegyelmét én is eljutottam oda, ahová Péter (és Pál apostol is): „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,8b) Ennek ellenére nekem, kicsinek, idétlennek, bűnösnek is megjelent a feltámadott Úr! Igen, nem vagyunk méltók arra, hogy Isten gyermekei legyünk, mennyei Atyánk mégis megbocsátja a mi bűneinket egyszülött Fia, Jézus gólgotai kereszten, értünk kifolyt vééréért. Kell ettől nagyon méltóság és öröm, ami megszépít?

Tokodiné Baji Tímea, gyülekezeti tag

„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.” 1Korinthus 15:10

Mostanában a kisfiam egyik nagy kedvence Max Lucado által írt Berci és barátai mesesorozat. Az egyik mesében egy szereplő Istenhez imádkozik és azt kérdezi, hogy miért teremtette olyannak, amilyen. Isten válaszában tudomására adja a szereplőnek, hogy őt okkal teremtette olyannak amilyen, hiszen terve van vele.

Tudjuk, ismerjük Pál életútját, Istennek terve volt Pállal használni akarta, de neki kellett egy olyan megtapasztalás, ami az ő hasznára vált. Neked kedves testvérem volt-e már ilyen? Ebben a böjti időszakban álljunk meg egy pillanatra és gondoljuk át, hogy az eddigi életünk során milyen kegyelemben volt részünk, és felismerjük-e? Elfogadjuk-e magunkat olyannak, amilyenek Isten teremtett?

Bányai Péter, presbiter

„Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és így lettetek hívőkké.”

1Korinthus 15:11

A zsidó előljárók a megszálló rómaiakkal őrizték a sírt nagypéntek után, hogy a tanítványok el ne lopják Jézus testét. Ezzel akarták elejét venni a feltámadásról a „mende-mondák” kialakulásának. Az őrzés hiábavaló próbálkozásnak bizonyult, viszont az üres sír hírének nagyon kevés bizonyító értéke volt a feltámadásra nézve.

Ahhoz, hogy a hétköznapi, racionálisan gondolkodó, érzékszerveire hagyatkozó ember számára bizonyítékot szolgáltatson az Úr, megjelent feltámadott testében. Többször, többeknek. Ez már komolyabb bizonyítéknak számít. Mikor Pál papírra vetette a fenti sorokat, még éltek szemtanúk, akik hitelt érdemlően igazolták találkozásukat a feltámadott Krisztussal. Legutoljára Pálnak jelent meg, aki méltatlannak érzi magát erre és az apostolságra is. De nyugodt szívvel állítja, hogy a kegyelem nem lett hiábavaló, mert ennek a kegyelemnek köszönhető az áldozatos térítő munka, amit Pál végzett. És ennek a kegyelemnek köszönhető, hogy azok is hívőkké lehettek, akik nem lehettek szemtanúk.

Ma már nem élnek korabeli szemtanúk. Nekünk a hit „bizonyossága” maradt, már akinek maradt. Jó lenne, ha erre a bizonyosságra hagyatkozva bíznánk Istenre a mindennapjaink kétkedéseit és döntéseit.

Guba Péter, presbiter

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.” 1Korinthus 15:12-14

Pál apostol ebben az igében az ellen a helytelen állítással szemben lép fel, ami arra irányul, hogy nincs halottak feltámadása. Az apostol ezt igyekszik kiigazítani a korinthusi gyülekezetben, mivel a feltámadás reménységét vonták kétségbe, amivel Krisztus váltságmunkáját is megkérdőjelezték. Ezzel kapcsolatban, mondhatjuk, hitük alappillérjét is kétségbe vonták.

Érdekes megfigyelnünk az igében a hiábavaló szavunkat, ami a görög eredeti szövegből másképpen is fordítható. Görögben ez a szó jelentheti azt, hogy üres, tartalom nélküli, alaptalan. A jelentések nagyon egyszerűen fogalmazzák meg, hogy miről is van itt szó. Megkérdőjelezzük a megkérdőjelezést. Példák által: Lehet-e házat építeni alap nélkül?; Lehet-e könyvet írni tartalom nélkül?; Lehet-e egy hajót üresen, rakomány és legénység nélkül hosszú útra kiküldeni? Természetesen nem!

Így van ez Krisztus Jézusnál is, nincs olyan, hogy valamit elhiszek, valamit pedig nem. Vagy elfogadjuk mindazt, amit Krisztusról tudunk feltétel nélküli hittel és bizalommal, vagy nem. Pál apostol az alapra helyezi a hangsúlyt, ami keresztény életünkben nem más, mint Krisztus, aki által kegyelemből életünk lehet, sőt reménységünk lehet Őnála az örök életről! Tudjunk mindenkor Krisztus Jézusra tekinteni, ami élő reménységünkre!

Kocsis Sándor, beosztott lelkipásztor

„Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak.” 1Korinthus 15:15

Nem sok értelme van a keresztyén hitnek vagy vallásnak a feltámadás nélkül. Az apostolok közül sokan fizettek életükkel azért, mert állították Jézus feltámadását. Úgy gondolom, ezt a racionálisan gondolkodó ember nem vállalná. Egy olyan eszméért, amelyről tudom, hogy nem igaz, nem áldozom és más sem áldozza föl az életét. A hamis bizonyágtételnek Isten előtt és az emberek előtt sincs semmi logikus beágyazódása. Ugyanis értelmetlen. És nagyon káros. A hazugságnak nincs ekkora ereje. És a teremtett világ létezésének sincs logikai magyarázata. Hit nélkül minden értelmetlen.

Az élet legszebb, legmeghatóbb megnyilvánulásai, a küzdelem, a lemondás a szeretet, a szenvedés, de még az öröm és a művészet sem hordoz időtálló értéket egy mindenestől múlandó világban. Olyan, mintha a homokozóban ülve nézegetnénk a saját köldökünket. Öncélú, sehova nem vezet. Persze bele lehet merülni a hedonizmusba, az élvezetek hajszolásába, de ez is értelmetlen, értéktelen és rövid távú menekvést kínáló lehetőség. Merjük tehát elfogadni a szemtanúk bizonyágtételét, és kétségeinkkel Istent keressük alázatos szívvel!

Guba Péter, presbiter

„Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.”

1Korinthus 15:16

Krisztus feltámadása és a miénk elválaszthatatlan. Az egész keresztyén hit a feltámadás valódiságának elfogadásától függ. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel (16). Vannak –talán a mi gyülekezetünkben is-, akik szájukkal mondják az Apostoli hitvallásban, hogy „hiszem a test feltámadását...”, sőt az úrvacsora előtti fogadalom harmadik kérdésére (az 1930-as Ravasz László féle agenda szerint) „Hiszitek-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetvén általvisz az ő örök dicsőségébe?” – válaszolnak: én ezt hiszem és vallom, de szívükben azt gondolják: onnan még soha nem jött vissza senki.

Márpedig Krisztus feltámadásának következményei vannak. Legyőzte a bűnnek és a halálnak az erejét, és ezáltal minket is felszabadít arra, hogy új életet kezdjünk. Erőt ad ahhoz, hogy a bűnnek és a halálnak erői ellen harcoljunk. Reménységet táplál bennünk, hogy bizonyosak legyünk feltámadásunk felől.

Félre hát minden kicsinyhitűséggel és kételkedéssel!

Benke László, presbiter

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” 1Korinthus 15:17

Az idősebbeknek ismerősen cseng a Fogyi név: a tablettá, amit csak be kell szedni és fogyni fog az ember tőle. Emlékszem, mennyien vették, szedték. Sokakra nagyon erős hatással volt a reklám és láttam, hogy milyen nagy a kísértés, hogy vegyék azoknak is, akik eddig nem szedték, de problémájuk volt a súlyukkal. Végül kiderült, hogy hatástalan volt a szer. Természetesen sokan haragudtak, hiszen hiába fizettek, hiába szedték a tablettát. Miután mindez kiderült, betiltották a terméket, de valószínűleg, ha nem tiltják be, akkor sem vette volna senki, hiszen egyértelműen hatástalan.

Pál idejében voltak olyanok, akik hittek Krisztusban, de abban nem, hogy feltámadott. Ő volt számukra a legnagyobb tanító, a legnagyobb próféta, az Isten Fia is talán, de hogy feltámadott volna? Hát, az egyszerűen elképzelhetetlen. Hiszen ilyen nincs... Ismerős gondolatok ezek. Ma is vannak, akik talán még templomba is járnak, sőt adakoznak, szépen énekelnek, segítenek, de hogy Jézus feltámadt-e: hát ezt nem igazán tudják, talán nem is foglalkoznak vele. Hiszen az a lényeges, gondolják, amit mondott, tanított, és annak igyekeznek is megfelelően élni. Csakhogy ha Krisztus nem támadott fel, akkor az evangélium nem örömhír, hanem egy nagyszerű eszmerendszer, ami működik, megjobbítja a világot, az embereket és kész. De ha nem támadt fel Krisztus, akkor szét is nézhetünk a vallási piacon, hogy nincs-e ennél jobb a felhozatalban? Össze lehet hasonlítani a vallásokat és a szimpatikusabbat ki lehet választani.

A kérdés az, hogy mit jelent nekem az, hogy keresztyén vagyok? Egy eszmét, egy vallást, egy politikai nézetet? Sokan így vannak a keresztyénséggel. És Krisztus feltámadása nélkül lehet is így nézni. De mi lesz az életem végén? Mi lesz velem, ha meghalok? Ha Krisztus nem támadt fel, még a bűneimben vagyok. Akkor nem halt meg senki értem, nem vállalta senki az életem, tetteim következményét és nekem kell számot adnom. Szép és nemes, nagyszerű dolog a keresztyénség, ahogy áthatja a társadalmat. Ma a világ elviselhetetlen hely lenne a keresztyénség nélkül. De az evangélium alapján létrejött elvek legfeljebb a földi életet tehetik elviselhetőbbé, a bűnöktől nem váltanak meg, nem lesz bűnbocsánatom, örök életem. Jézus Krisztus azonban feltámadt, és akik kegyelmet nyertek, az örök élet bizonyosságában élnek megváltozott életet és ezek a megváltozott életek képesek jobba tenni a társadalmat is.

„Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el.” 1Korinthus 15:18

Milyen ijesztő ez a kép. Félelmetes lenne ilyen bizonytalanságban élni. Mintha egy autópályán vezetnék, ahonnan az út a semmibe veszne, megszűnne és egy szakadékba zuhanna az autóm nagy sebességgel.

Pedig van, aki így él, majd pedig az ürességtől rettegve így hal. Egy nem hívő rokonom halála előtt nem sokkal azt mondta el haldoklása alatt, hogy attól fél a legjobban, hogy nincs ott semmi csak az üresség. Megrendítő volt a félelme.

Nem szívesen gondol az ember a saját halálára, és mindannyian arra vágyunk, hogy ez minél később, egy minél távolabbi jövőben következék be. Azonban kétségtelen, és kissé talán közhelyes, de minden egyes megélt nappal közelebb kerülünk ahhoz a bizonyos pillanathoz.

Számomra megnyugtató az a tény, hogy amikor ez a pillanat bekövetkezik, akkor nem elveszek, hanem Krisztushoz haza megyek.

Bányainé Rónai Tímea, gyülekezeti tag

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” 1Korinthus 15:19

Megrendítő felismerni, hogy még Jézusban reménykedve is lehetünk nyomorultabbak a hitetleneknél. Mert akinek reménysége ennek az árnyékvilágnak örömeihez és győzelmeihez kötődik csupán, az elkerülhetetlenül csalódni fog. Hiszen előfordul, hogy a még oly nemesnek tűnő imaszándékok, és az ígével összhangban lévő kéréseink sem valósulnak meg. Telik az idő, és az eleinte hittel teli lelkes imádság szárnyaszegett, kényszerű ismételtetéssé, az Isten jóságába vetett reménység pedig megkeseredett bizalmatlansággá válik.

S gyakran a kísértő sem késlekedik gúnyos kárörömmel nekünk szegezni a kérdést: „Hát hol a te Istened?” Ekkor a reményét vesztett, a beteljesületlen kérések okát magában vagy Istenben kereső emberből könnyen szakad ki a fájdalmas számonkérés: „Miért hagytál el, Uram?” S ekkor válik nyomorultabbá a hívő a hitetlennél, mikor bizalma megtörik, és valóságnak érzékeli, hogy aki azt ígerte, hogy vele lesz minden napon a világ végezetéig nincs mellette többé.

Jézust megismerte, így érzi immár e földön nincs otthona, ám az e világra alkotott terveinek romjai közt Isten mellett sem tud békére lelni. Úgy érzi mindkét helyről száműzték, a senki földjére került. S nincs nagyobb nyomorúság, mint talajt veszve, kitaszítva, bizonytalanul létezni. A gondviselő Isten ettől akar megóvni minket az ígébe oltott figyelmeztetéssel, és egyúttal biztosít szeretetéről, és irgalmáról, hogy hozzá mindig nyitva van a visszavezető út, hogy valójában sosem voltunk elhagyottak.

Ezért fontos az örökkévalóság szemszögéből tekintenünk az életünkre, terveinkre, és arra is, mit tartunk értékesebbnek. Ha nem látunk túl ezen a világon, akkor Krisztus üzenete számunkra a keresztnél ér véget, akkor a hitünk a Nagypéntek fájdalmas magányosságában reked, ahelyett, hogy megtapasztalnánk a feltámadás mindennél ragyogóbb örömét. Pedig csak ez utóbbi által lehet a mienk az a valódi hitet megalapozó bizalom, hogy Ő legyőzte ezt a világot. A kérdés már csak az, hogy csupán ebben a legyőzött világban reménykedünk-e Krisztusban, vagy az Ő győzelme által számunkra is megnyert örökkévalóságban is?

Hártó Ákos, gyülekezeti tag

„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.”

1Korinthus 15:20

Keresztyén hitünk egyik alapvetése a feltámadás reménysége. Ha nem hiszünk abban, hogy van feltámadás, akkor nem ér semmit a mi hitünk; sőt a biblia szerint „minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” Már megint egy olyan szó, amit nem szívesen hallunk. Gazdagok és sikeresek szeretnénk lenni, nem pedig nyomorultak. Sőt, sok ember nem is szeret hallani betegségről, nyomorúságról, szenvedésről, halálról...

Sajnos találok olyan gyülekezeti elöljáróval (presbiterrel) is, aki szerint „onnan nem jött még vissza senki”. Már nem él... Csak remélni tudom, hogy nem hiába mondtam el neki, hogy az Úr Jézus visszajött és azt ígérte, hogy helyet készít nekünk is a Mennyben. Ő az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. Abban is az első, hogy legyőzte a legnagyobb félelmet és nyomorúságot, a bűn zsoldját: a halált! Mit jelent ez a régies szó, hogy zsenge? Többek között az éppen kifejlődött, fiatal, friss növényt. Az Első Zsenge ünnepén a 3Móz 23. fejezete szerint a tavaszi árpa első kéréjét az Úrnak ajánlották fel és örvendeztek Isten színe előtt.

A mi „zsengén”, ami áldozatunk Jézus. Számunkra is legyen örömnapp a húsvét, hiszen a mi Megváltónk, a mi Krisztusunk él! Valóban feltámadt!

Tokodiné Baji Tímea, gyülekezeti tag

Március 12. vasárnap

„Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is.”

1Korinthus 15:21

Az első emberpár bűnbeesése miatt a földi életünk halállal kell hogy végződjön. És mi lesz ezután? Sokszor teszik fel ezt a kérdést még hívő körökben is. Ha bennünk is felmerül ez a kérdés, ne legyünk restek végiggondolni, amit Jézus mond: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él;*” (Jn11:25)

Vetkőzzük le az óemberünket, és engedjük magunkhoz közel ebben a börtben MEGVÁLTÓ Urunkat!

Bányai Péter, presbiter

„Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.” 1Korinthus 15:22

Isten hatalma végtelen. A halál utáni lét és a feltámadás természettudományos titok. A mi ismereteink szerint nem magyarázható, amiképpen a Biblia nem természettudományos enciklopédia. Annál több. Az ember „használati utasítása”. Egy elektromos eszköz használati utasítása sem tartalmazza a fizikai törvények és számítások tárgyszerű leírását, hanem arra szorítkozik, hogy megfelelően csatlakoztassuk, és melyik gombot nyomjuk meg a kívánt feladat elvégzése céljából.

Pál apostol leírja, hogy Krisztusban mindnyájan életre kelünk, de azt, hogy miképpen támad föl a test, arra nem ad természettudományos magyarázatot. A hit nem is igényli ezt, elfogadja Isten mindenhatóságát és bizalommal belesimul a véges által fölfoghatatlan kegyelembé. Ahogyan a teremtést sem tudjuk fölfogni, úgy a halált sem. Azt tudjuk, hogy aki él az meg fog halni. Ez az ádám örökségünk.

Az élet és annak kialakulása örök titok előttünk. Legyen hitünk és bizalmunk arra, hogy elfogadjuk Istenünk mindenhatóságát élet és halál fölött, és ne a mi korlátozott világlátásunk szerint akarjuk megérteni Istenünk munkáit.

Guba Péter, presbiter

„Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.” 1Korinthus 15:23

Igénkben érdemes felfigyelni a zsenge szóra, ami a növényvilágból vett példa, a könnyebb érthetőség végett. A kezdetre utal, de még a befejezés várat magára. Gondoljuk végig, hogy elültetünk egy magot, legyen ez a napraforgó magja. Elültetésre került, melyet lassú kihajtás és növekedés követ. Később ebből az egy elültetett magból, megannyi új mag, termés lesz, ami életet jelent.

A kezdetre utal a növényvilágból vett példa, ez Krisztust jelenti. Krisztus eljött ebben a világba és áldozatával megszabadított bennünket az örök kárhozát ítéletétől és feltámadásával legyőzte a halált. Első volt, de Őbenne mi is feltámadhatunk, örök életünk lehet.

Hatalmas üzenete ez igénknek, hogyha teljesen átadom magam Krisztusnak, bizonyosságom lehet, hogy Őbenne élni fogok. Legyünk és tudjunk ennek az első zsengeének a követői lenni, melyben van reménység az örök élet felől.

Kocsis Sándor, beosztott lelkipásztor

„Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.”

1Korinthus 15:24

A Jézus feltámadása nem kezdete és nem a vége Isten üdvtervének, hanem egy jelentős közbülső állomása. Egyfelől bizonyosságul szolgál arra, hogy aki az életet alkotta úr a halál fölött is. Másfelől a teremtett világ fölött Isten uralmának a helyreállítása nélkülözhetetlen eleme. Minden erő, hatalom, amely nem isteni eredetű, így a halál is eltörlésre kerül Jézus által. És amikor ez elkövetkezik, akkor átadja az „országot” az Atyaistennek és helyreáll a rend, az új teremtés rendje. Érdekes megfigyelni, hogy a feltámadott Krisztus megkap minden hatalmat, minden alávettetik neki, vagyis elvégzi a feladatát, eltöröl minden más hatalmat és végül Ő is alávettetik az örökkévaló Atyának, aki őt mindenek urává tette. Amennyiben Jézus feltámadása hamis információ volna, teljességgel értelmetlen lenne minden bizonyágtétel, hit és erkölcs. Az ember hit és erkölcs nélkül olyan élőlény, amely egyedülállóan a világban képes és hajlamos saját magát, fajtát és más fajokat is kipusztítani, sőt az egész teremtett világot elpusztítani. Alázatosan kérjük Urunkat, hogy ennek a képességünknek a gyakorlására minél kevesebb alkalmunk legyen!

Guba Péter, presbiter

„Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” 1Korinthus 15:25-26

Pál antropológiája Krisztus-központú. A világegyetem az első emberpár bűne miatt egyetemleges megváltást igényel. A bűn mindenre halált hozott. Krisztus feltámadása, ami mindeneket megment a halál uralmától, mindent életre kelt. Krisztus múltbeli feltámadása első zsengeként ígéret a jövőre nézvést.

A végidőben Krisztus minden teremtményt, lelkit és fizikait egyaránt alávet önmagának. Szerepe az, hogy leromboljon minden hitetlenséget, majd átadjon mindent az Atyaistennek. Utolsó ellensége a halál: Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál! „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön” mondotta a Feltámadott, akit az Atya mindenek fölé emelt, hogy „névére minden térd meghajoljon”.

Ő fogja hatalma szavával megsemmisíteni utolsó ellenségként a halált is, az itt még győzedelmeskedni tud testünk fölött. De Aki utoljára porunk fölött megáll, halhatatlan lelkünket örök életre tartja meg. Elhiszed-e ezt?

Benke László, presbiter

„Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy mindent az ő lába alá vetett, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett mindent.” 1Korinthus 15:27

Az az ige jut az eszembe erről az igeversről, hogy: „*És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.*” (Mt 3:17) Isten elküldte egyszülött Fiát ebbe a világba, hogy tökéletesként, Istenként magára vegye minden ember bűnét. Tökéletesen betöltötte küldetését, engedelmes volt mindhalálig. Teljesen megalázta, megüresítette Önmagát Isten létére és egyszerű csecsemőként jött erre a világra. Felnőve bár tökéletes volt és mindenekfelett való hatalommal bírt, sohasem élt vissza vele egy pillanatra sem. Vért verejtékezve szenvedett, kínlódott, hogy engedelmes tudjon maradni és ne álljon ellent az igaztalan vádaknak, hazugságoknak, veréseknek, megaláztatásoknak és végül a kereszthalálon túl a kárhozat szenvedéseinek. – Nem létezik ennél nagyobb, ennél több, amit valaki megtehet.

Isten mindent Krisztusnak adott. Ő vállalta e rengeteg szenvedést értünk, e világért, ezért Isten mindent Neki ajándékozott. Méltó, hogy Ő uralkodjék mindenek felett, méltó, hogy a mennyek dicsőségében Őt áldják, dicsőítsék a mennyei seregek! És méltó, hogy ezt tegyük mi is. Ezért járunk templomba, ezért szolgálunk, ezért éneklünk, imádkozunk: valahogy ki akarjuk fejezni hódolatunk mi is, ami nem rettegésből, hanem hálából ered. Mi önmagunkat vetjük a lábai alá és méltó, hogy Isten mindent az Ő lábai alá vetett. Dicsőség Neki örökké!

Almási Ferenc, vezető lelkipásztor

„Amikor pedig majd alávettetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenekben.”

1Korinthus 15:28

Mai „én központú” rendszerünkben, amikor mindenhol az egyéni akarat érvényesítése, az önmegvalósítás, öngazolás áll első helyen életidegen a szó, hogy „alávetem” magam más akaratának. Sok házasságban is ez okoz törést: mindkét fél a saját akaratát akarja érvényesíteni, egyik fél sem hajlandó alávetni az akaratát a másikénak.

Alávetni az akaratomat másénak nem azt jelenti, hogy elbuktam egy hierarchiai rangsor első helyét, nem azt jelenti, hogy én vagyok a vesztes, a másik pedig a győztes, hanem ez esetben éppen azt jelenti, hogy a győztes oldalra állok.

Például a házasságban ugyanezen elvnel maradván, amíg a két fél egymás ellen küzd, addig nem mennek előre, hanem szakadás lesz köztük. Amint az akaratuk és céljuk egy és már nem (ellen)felek, hanem egységet alkotnak, onnantól kezdve erejük összeadódik és elindulnak a kitűzött irányba.

Jézust követve pedig, hívőként hogyan is kerülhetnénk jobban a helyünkre, hogyan is válhatnánk teljesebben önmagunkká, ha nem úgy, hogy életemet és mindenemet Isten kezébe teszem és azt a feladatot teszem, amire Ő alkotott meg engem.

Bányainé Rónai Tímea, gyülekezeti tag

„Különb en mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg értük?”

1Korinthus 15:29

Mai füllel szokatlannak hat a halottakért való megkeresztelkedés gyakorlata. Maguk az írásmagyarázók sem tudják egyértelműen mire utal itt pontosan érvelésében Pál apostol, vannak értelmezések amelyek szerint a halottak helyett, mások szerint a halottakért, megint mások szerint az elhunytak példáját követve történő megkeresztelkedésről ír az ige. Számomra arra világított most rá általa az Úr, hogy az Ő nagy szeretetével ráirányíthatja még téves dolgaink mögött is a figyelmet arra, hogy valójában milyen teremtettségünkől belénk oltott vágy bújik meg mindezek mögött. Mi már ugyan nem keresztelkedünk meg elhunyt szeretteink helyett, de más módokon eltérünk attól, amit az Úr tanít számunkra. Lehet múltban elkövetett hibáktól nem tudunk szabadulni, és újra és újra vezetelve próbálunk feloldozást találni. Lehet bizonytalanságunkban igyekszünk bebiztosítani üdvösségünket, és a kegyes szolgálatok mögött megbújik az, hogy saját erőnkkel szeretnénk elérni a megváltást. Lehet a vallásosságából felépített gyönyörű díszlet mögött próbáljuk romos lelki életünket sepregetni, azzal nyugtatva magunkat, hogy a valóság legalább kívülről, mások számára nem látható. S mindezek mögött valójában az rejtőzik, hogy vágyunk a valódi bűnbocsánatra, hogy teljesen megbocsásson nekünk, hogy ne kelljen attól rettegni mikor olvassák ránk ismét múltbéli hibáinkat.

Szeretnénk teljes bizonyossággal tudni, újra és újra megbizonyosodni róla, hogy megváltottak vagyunk, mint mikor a szerelmes nem tudja elégszer hallani a másiktól, hogy „szeretlek”. S félünk attól is, hogy mi lesz akkor, ha a valóság kiderül rólunk, rettegünk az elutasítástól, attól, hogy azt lássuk a másik szemében „csalódtam benned”. Ebben az igében arra hív minket Isten, hogy merjünk bízni benne, minden emberi félelmünk és kétségünk ellenére. Bármit is tapasztaltunk eddig másoktól, higgyük el, hogy a mi szerető mennyei édesapánk egészen más, Ő valóban nem emlékezik meg a mi vétkeinkről, Ő bizonyossággal ígéri nekünk az üdvösséget a Krisztusba vetett hit által, és Ő az, aki előtt vállalhatjuk azt, akik vagyunk, hisz saját magunknál is jobban ismer minket, és ennek ellenére is úgy szeret, hogy a legdrágábbat adta oda értünk. Mindannyiunkért. Nem kell tehát saját magunk által kitalált szokásokkal, erőfeszítésekkel törekednünk, hanem a böjt csendjében bátran megpihenhetünk a kegyelem trónusánál, hogy átéljük, hogy mindaz, amit Isten ígér nekünk, állít rólunk, ahogy Ő lát minket Krisztusban az valóság és igazság!

„Miért vállalunk veszedelmet mi is minden pillanatban? Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való dicsekvésem Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” 1Korinthus 15:30-31

Miért vállalnak hátratételt, kiközösítést, gúnyt, sértést, vagy miért néznek akár a halállal is szembe Jézus Krisztusba követői ma is? Azért, mert elhitték és megtapasztalták, hogy Jézus valóban Isten Fia, aki meghalt a bűnükért és feltámadt a megigazulásukért. Erről vallott – többek között – a kereszt alatt álló római százados (is): „Bizony Isten Fia volt ez!”

Josh McDowell „Több, mint ács” című könyvében saját kutatásai szerint szerette volna legyőzni és megcáfolni, kigúnyolni a keresztyéneket, azonban minden egyes bizonyíték épp ez ellenkezőjét bizonyította. Jézus Krisztus nem csupán egy első századi zsidó ács volt, hanem valóban Isten, akinek mondta magát. Jézus sok életet megváltott, megváltoztatott. Ő azért jött, hogy megkeresse és megmentse az embert a kárhozattól. Nekünk nincs mivel dicsekednünk, hiszen semmit sem tehetünk azért, hogy a Mennybe kerüljünk. Egyet viszont tehetünk: elfogadhatjuk Jézust Urunknak és Megváltónknak!

Kedves énekem jut eszembe: „Ne hagyj Uram, hogy kívüled dicsekvésem másban legyen, E hívságos világ helyett, Üdvömmé véred hadd tegyem...” (241. Halleluja, mely öröömre az új református énekes könyvben a 487. ének)

Tokodiné Baji Tímea, gyülekezeti tag

„Ha csak emberi módon küzdöttem a vadállatokkal Efezusban, mi hasznom belőle? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor „együnk és igyunk, mert holnap úgyis meghalunk”.” 1Korinthus 15:32

„Carpe diem” – mindannyian ismerjük a kifejezést, jelentése, „Élj a mának, ragadd meg az alkalmat, minden mindegy alapon.” Az internetes keresőbe beírva ezt a kifejezést egészen meglepő magyarázatot találtam a jelentésére vonatkozóan, a magyarázat nem sokban különbözik az ismert jelentéstől, csak annyiban, hogy kiegészíti azzal, hogy „Élj a mának tudatosan!”. Ha így vizsgáljuk és tudatosan cselekszünk, aktívan bevonva Istent a mindennapjainkba, akkor talán mi is elmondhatjuk majd, hogy nem csak emberi módon küzdöttünk mindennapos próbatételeink során.

Bányai Péter, presbiter

„Ne tévelyegjetelek: „A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!”

1Korinthus 15:33

A korinthusi gyülekezetben számos tévtan ütötte fel a fejét, amely beszivárgott a keresztyének közé és így megfertőzte a gondolkodásukat. Pál ezek ellen emeli fel szavát és figyelmezteti a gyülekezet tagjait, hogy óvakodjanak ezektől. Cserháti Sándor magyar teológus így fordította le ezt az igét: „Ne tévelyegjetelek! „Jó erkölcsöket megrontanak léha beszédek.”

Az itt szereplő görög szót társalgásnak is lehet fordítani és másodlagos értelemben jelenti csak azt a kört, amelyben a társalgás folyik. Ennek megfelelően az apostol attól óvja a gyülekezet tagjait, hogy vigyázzanak milyen témákban társalognak egymással. Mert, amiről beszélünk az hatással van ránk, amivel foglalkozunk az ott marad a gondolatainkban és akaratlanul is hat ránk. Erre nekünk is oda kell figyelniünk a mában, minek engedünk, mi fog ránk hatni? *„Engedelmeskedjetelek azért Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jak 4,7)* – hangzik az ige. Ellen állni az ördögnek és ezeknek a beszédeknek csak úgy lehet, ha azt mondjuk, hogy ezek helyett inkább az Istenre figyelünk és minden ilyennek pedig hátat fordítunk.

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik Istent: megszegyénítésekre mondom ezt.” 1Korinthus 15:34

Az élet felfogásunk és a halállal kapcsolatos felfogásunk között nagy összefüggés van. *„Együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk” (32)* – idézi Pál azokat, akiknek nincsen reménységük. Pál ezzel szemben akarja felkelteni a figyelmét a korinthusiaknak. A „megszegyénítés” kifejezést lehet úgy is fordítani, hogy „jobb belátásra térés”. Az apostol azt akarja, hogy a gyülekezet tagjainak más legyen a felfogása ezekben a kérdésekben, hogy jobb belátásra térjenek.

A keresztyén ember nem élheti úgy az életét, mint aki nem ismeri Istent. Aki azt gondolja, hogy a halállal mindennek vége van az abban a hitben él, hogy akármit megtehet, akinek azonban Istenben van reménysége az egyedül csak hozzá akar igazodni. Pál nem csak arra akar rámutatni, hogy lesz feltámadás, hanem arra is, hogy ehhez mérten is kell élni.

Hasonlóan nekünk is fontos ezeket szem előtt tartani. „Ne vétkezzetek” – mondja az apostol, a keresztyén embernek másnak kell lennie azoktól, akik a világ fejedelméhez igazodnak, nekünk Krisztus áldozatára nézve hálaadással kell jó cselekedetekben élnünk, tudja azt, hogy Krisztus halálunk után minket is feltámaszt egy új életre, hogy Vele együtt örökké éljünk a mennyben.

Kocsis Sándor, beosztott lelkipásztor

„De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg? Esztelen! Amit elvetsz, nem kel életre, míg előbb meg nem hal, és amikor vetsz, nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.” 1Korinthus 15:35-37

Ebben az új szakaszban Pál azok felé fordul, akik azt kérdezik mi módon fog megtörténi a feltámadás. Az apostol egy analógiára hívja fel a figyelmet miszerint a feltámadás hasonló a mag elvetéséhez és kihajtásához. Míg mi a 21. században természetes folyamatnak gondoljuk azt, hogy az elvetett magból új élet, új növény sarjad, addig a Szentírás korában az emberek a kisarjadt hajtást nem csupán biológiai folyamatnak, hanem Isten csodájának látta.

Ahogy a mag először meghal a földben majd abból támad új növény, úgy az emberek halálban való felbomlása is a folytatás előfeltétele. Már maga az íge is passzívban áll ebben a szakaszban, ami arra akar utalni, hogy ebben a cselekvésben maga Isten cselekszik. Isten az, aki fel fog támasztani minket a halálból és ennek a feltámadásnak a záloga Krisztus feltámadása.

Krisztus meghalt a mi bűneinkért, majd nem maradt a sírban, hanem feltámadt, s akik hisznek benne azoknak nincs okuk félni a haláltól. Ahogy a mag először meghal a földben majd új éltre támasztja Isten kegyelme, éppen így lesz a hívőkkel is, éppen így lesz velünk is!

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magának a neki megfelelő testet.” 1Korinthus 15:38

Mivel a korinthusi gyülekezet tagjai („némelyek közöttetek”) között voltak szkeptikusok is, akik nem tudták leírni (elképzelni) a feltámadás módját, vagy a feltámadt test külső megjelenését, még a feltámadás gondolatát is megkérdőjelezték. Vajon köztünk van-e valaki, aki azt állítja, hogy ő elképzeli, vagy éppen tudja ennek végbemenetelét? Nem hiszem. A test feltámadásába vetett reménységünk azonban az egyik legnagyobb bizonyosságunk is!

Pál kritikával illeti ellenfeleit. Micsoda ostobaság! Rosszul teszik fel a kérdést. Egy mindennapos, mezőgazdaságból merített példával rámutat tévedésükre. A magnak el kell hálnia mielőtt új növény sarjad belőle. A feltámadás misztériuma is ilyen hétköznapi előfordulás, és ha az emberek nem is tudják előre megjósolni, akkor is megtörténik.

Isten mindenkinek olyan testet ad, amilyen neki tetszik, de még ezt sem érthetjük meg. Van olyan vélemény is, hogy Isten annyira ismer bennünket, hogy a feltámadáskor egyénenként ránk szabott testet kapunk. A hús, test és a dicsőség kifejezéseknek többféle jelentésük van a görögben. Pál egyszerűen leszögezi, hogy a test szónak a feltámadás után olyan jelentése lehet, amit most még csak nem is sejthetünk. A földbe helyezett test romlandó, a feltámadt test romolhatatlan.

A korinthusiak valószínűleg úgy hitték, hogy a jelenlegi test dicstelen, és ami feltámadt, az megdicsőült. A görögök gyengébb elemnek tekintették a testet, de ami feltámadt, azt erősnek hitték. A fizikai test lehúz, de a feltámadt (lelki) test felfelé vonz. Mi már azt is tudjuk, hogy, ami, vagy inkább, Aki felfelé vonz, a mi Megváltónk, Jézus Krisztus!

Benke László, presbiter

„Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké, és más a halaké.” 1Korinthus 15:39

Isten az alkotó. Tudja, hogyan alkotott, hiszen a porból formálta, teremtette az embert. az Ő hasonlatosságára. „Egy Isten arc van eltemetve bennem, S most ásót, kapát, csákányt ragadok, Testvéreim jertek segítsetek, Egy kapavágást ti is tegyetek, Mert az az arc igazán én vagyok”, szól Reményik Sándor „Istenarc” című verse (amit érdemes végig elolvasni, meghallgatni).

Az állatoknak is van lelke, de egyedül az ember az, akiben „isteni lélek” van, egyedül az ember kaphat mennyei testet, a bárány vérében megmosott menyegzői ruhát. Szóval nem igaz, hogy „Minden kutya a mennybe jut”, bármennyire aranyos is az erről szóló film. Az sem igaz, hogy a lélek vándorol, reinkarnálódik, új testet keres magának és állati, vagy növényi alakban újjászületik. Én abban hiszek, hogy dicsőséges testet kapunk és meg fogjuk egymást ismerni a Mennyben is, hisz Jézust is megismerték a tanítványok feltámadása után.

Egy életünk van arra, hogy visszataláljunk Istenhez és egy visszavezető út van a Mennybe: Jézus Krisztus az út az igazság és az élet! Te már a jó úton jársz?

Tokodiné Baji Tímea, gyülekezeti tag

„Vannak mennyei testek, és vannak földi testek, de más a mennyeiek fényessége, és más a földieké.” 1Korinthus 15:40

Rég az örök hazába tért kedves református lelkész nagybátyám szájából többször hallottam egy-egy rokonunk, ismerősünk halála kapcsán: „ő már minden titkok tudója”. Itt Jézus az elvetett magra mondja, hogy az előbb megrothadt testből új test támad, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő test. Aztán: nem minden test ugyanaz a test, hanem más az emberek teste, más a barmok teste, más a madaraké, megint más a halaké. És vannak mennyei testek, és földi testek; de más a mennyeiek fényessége, más a földieké.

Ez az a régió, amit a mi bölcsességünk fel nem ér, még találgatás szintjén sem. Arra kell hagyatkoznunk, amit a Szent Írásban olvashatunk: „A második ember mennyből való”. Krisztus a „második ember”, az új teremtés kezdete, szemben a bűn útjára tért „első emberrel”. Testi születésünk szerint az „elsőnek” természetét örököltük, de újjászülethetünk, s már itt hasonlíthatunk a „második emberre”. Az újjászületés szerinti új ember nem testi, hanem mennyből való, ahogyan Jézus Nikodémusnak tanította (Jn 3).

Ádám utódaiként romlandóságban múltunk el, de a második Ádámban, Krisztusban új, romolhatatlan életre elevenedünk meg. Ő elvállalta a mi sorsunkat, és mi is részesei vagyunk az Övének!

Benke László, presbiter

„Más a nap fényessége, más a hold fényessége, és más a csillagok fényessége: mert egyik csillag fényességben különbözik a másik csillagtól.”

1Korinthus 15:41

Sokan a csillagokban, a horoszkópokban keresik jövőjük titkait. A csillagokban én egészen mást vélek fölfedezni: titkot Isten nagyságáról, a teremtés hatalmas, emberi ésszel fölfoghatatlan csodáiról. Talán az égitestekkel együtt alkotta meg Isten az időt? Hiszen például a Föld helyzete a Naptól meghatározza az idő múlását.

A csillagok fénye egy igazán titokzatos dolog, hiszen az a fény, amit mi most ebben a pillanatban látunk innen feltekintve egy csillagra, jóval korábban volt az adott csillag fénye fizikailag. Hatalmas titok maga a fény – a tiszta fény, ami tartalmazza a színskála összes színét, a teljes színspektrumot.

Fizika órán tanultunk róla, az elméletét megérthetjük, választ kaphatunk megannyi feltett kérdésünkre, de még ha meg is értünk valamit ebből a csodálatos teremtett világból, akkor is csak sötétben tapogatózunk. Mitől fényesebb az egyik csillag, mint a másik? Olyan, mintha azt kérdeznénk, hogy miért alacsonyabb egyik ember, mint a másik? Ezek mind hozzátartoznak a teremtés azon titkához, amit mi emberi ésszel föl nem érhetünk: Isten így látta jónak, és ez ezért pont így van jól.

Ha a Nap fényét látjuk, akkor a többi csillag fénye éppen láthatatlan számunkra, mert távolabb vannak tőlünk, mint a Nap. A csillagok fénye - bár közel állandónak látjuk, – csak a sötétben válik érzékelhetővé számunkra. A Holdnak pedig nincs is önálló fénye. Azért látjuk „világítani”, mert visszaveri a ráeső napfényt. Ha a Föld-Nap távolság más lenne, akkor az élet megszűnne a bolygón. Nemcsak azért, mert megfagynánk vagy megsülnénk, hanem más lenne a gravitáció is. A Hold helyzete befolyással van az ár-apály jelenségre, az emberi szervezet állapotára (női ciklus, vérnyomás). Nem ismerem a csillagok elhelyezkedésének fiziológiai hatásait, azonban úgy gondolom, hogy Isten okkal határozott mindenről úgy, hogy „ez így jó”.

Teremtett világunk olyan, mint egy sokmillió darabos, több rétegű puzzle: mi sok mindent nem értünk meg belőle, nem látjuk át az összefüggéseket, de nincs is erre minden esetben szükség, mivel Isten úgy alkotta meg, hogy az jó. Csak el kell fogadnunk, csak bízunk kell Benne, csak hagynunk kell, hogy Ő formáljon minket azzá, akivé megtervezett.

„Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.” 1Korinthus 15:42-43

Napjainkban is gyakran számít tabutémának még a hívők között is a halál, és a halál után következő létezés kérdése. Bevallom őszintén, számomra a halál utáni örök élet, és annak a Jelenések könyvében megírt csodálatos ígéretei nélkül megkérdőjeleződne a hit értelme. Hiszen elindulnánk-e nap mint nap munkába, ahelyett hogy szeretteinkkel, barátainkkal töltenénk önfeledten az időt, ha tudnánk, hogy nem kapunk érte fizetést? Megházasodna-e bárki, ha tudná, hogy a házastársával gyűlölni fogják egymást, és csak egész életén át tartó fájdalmakat fognak okozni egymásnak, és végül elválnak? Beleegyezne-e bárki egy fájdalmas, hosszas felépüléssel járó műtétbe, ha tudná, hogy semmit nem fog javítani jelenlegi állapotán? Akkor miért választanánk a magunk megtagadásával, a nehéz útkereséssel, a gyakori hátrátétellel járó keresztény életet, ha nem reménykedünk valamiben utána? Hiszen Jézus maga mondja: „*A világban nyomorúságotok lesz*” Jn. 16.33., mert ami e világhoz tartozik az mai igénk szerint romlandó, gyalázatos és erőtlen. Az az élet, ami pedig az örök életben, a mennyei Jeruzsálemben vár ránk az romolhatatlan, dicsőséges és erős.

Mi adhat nagyobb bátorítást, és reménységet a mindennapi betegségek, küzdelmek, kilátástalanság közepette, mint az a mennyi fényes reménység, ami minden hívő sajátja? Az a mindennél drágább örökség, ami Krisztus érdeméért számunkra is megadatik a mi mennyei Atyánktól. S ha itt e földön reménykedünk a döntéseink, munkánk, kapcsolataink eredményében, mennyivel inkább kellene hogy átjárjon minket az a békesség, ami abból fakad, hogy Isten gyermekei vagyunk, aki hazavár bennünket. A haza vezető út mindenkinek más, van aki egy repülő első osztályán utazik, és van aki gyalogszerrel poroszkál, de örvendezhet a gyalogoló is, mert bár az út sokféle, a végállomás azonos, mind a mennyei örök haza felé tartunk, és hitünkbe kapaszkodva mind meg is érkezhetünk oda. Szánjunk időt arra, hogy tervezgessük milyen lesz az örök otthonunkban, jó illatú reményként szívjuk magunkba az ige erre utaló részeit, éljük át azoknak a csodás ígéreteknek a valóságát, amiket a Jelenések könyvében tár elénk az ige. S ha valaki ebben megerősödik, az nem hogy elfordulna az élettől, hanem lelkesebben tudja élni a mindennapokat, mert valódi értelmet nyer minden, amit elvégez, mert már a hétköznapi terhe nem is nyomja annyira le, hisz végre tudja hova is tart. Adjunk ma hálát az Úrnak azért, hogy úgy tartotta jónak, hogy nem rejtette el előlünk mi vár ránk halálunk után, hanem reményteli erőforrásnak adta számunkra, míg e világ vándorai vagyunk!

Hártó Ákos, gyülekezeti tag

*„Elvettetik földi test, feltámasztatik lelki test. Ha van földi test, van lelki test is.”
1Korinthus 15:44*

Húsvét közeledik, amikor nemcsak a templomban gyűlnek össze sokan, hanem a család is összejön, felelevenítve a régi hagyományt, népszokásokat. Az asztalnál jönnek szépen sorra a gondos háziasszony által készített fogások, és azt vesszük észre, hogy tele ettük magunkat, kiszolgáltuk földi testünk táplálkozási igényeit.

Az ünnepben figyelünk-e arra is, hogy lelki értelemben is jól lakjunk? Jelen lesz az ünnepi asztalnál Jézus is, akinek egyszeri és tökéletes áldozatával lehetőségünk nyílt arra, hogy ha majd a földi testünk elvettetik, a lelki testünket magunkra öltve mindenfelé külsőség nélkül vele együtt együnk és igyunk a mennyei dicsőségben? Igyekezzünk a böjti időszakban a lelkünket közelebb vinni Jézushoz!

Bányai Péter, presbiter

„Így is van megírva: „Az első ember, Ádám, élőlényé lett”, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Lélekké.” 1Korinthus 15:45

Pál apostol párhuzamot állít az első ember, Ádám és az utolsó (vagy végidők) Ádámja, Jézus Krisztus között. Itt az Ószövetséget idézi, méghozzá az 1Móz 2,7-et: *„Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet lehetét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.”* Ádám volt az első ember, aki szimbolizálja a bűnbe esett embert, akinek lett volna lehetősége arra, hogy a jót válassza, azonban a rosszat választotta és így már önerejéből soha nem tudja újra a jót választani.

Azonban Isten nem hagyta ebben az állapotban az embert, hanem elküldte egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, aki „megelevenítő Lélekké” lett. Ő az, aki által szabad utunk van az Atyához, és Lelkének segítségével tudjuk ezek után már a jót választani, ha kapcsolatban vagyunk vele. A földi test csak addig tölti be a rendeltetését, amíg az Isten által adott lélek van benne, de halálunk után a por vissza száll a porba. „A feltámadás révén újjáteremtett testen viszont a halálnak már nincs hatalma, mert az örökkévaló Isten örökkévaló Lelke hatja át.”

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki.” 1Korinthus 15:46

Pál már az előzőkben beszélt a két Ádámról, arról, hogy először az első Ádám volt, akinek földi teste volt, majd jött a második Ádám, Krisztus, aki pedig megelevenítő Lélek volt. A mi testünknek is ezen két állapota van. Azonban az apostol fontosnak látja azt, hogy rámutasson ezeknek időbeli sorrendjére.

Először a földi, majd ezt követi a lelki. Annak, hogy ezt a sorrendet kiemelte szintén a tévtanítók az okai, azt állították, hogy feltámadásra már nincs szükség, hiszen az már lelki síkon megtörtént. Ezzel szemben lép fel az apostol és még egyszer megerősíti, hogy igen is lesz feltámadás, amikor a földi, mint a mag, amelyet elvetnek meghal és majd feltámad. Ezért nem csak ebben az életben kell reménykednünk Istenben, hanem az örökéletre nézve, aki halandó testünket halhatatlanságba öltözteti.

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

Április 2. Virágvasárnap

„Az első ember a föld porából való, a második ember mennyből való.”

1Korinthus 15:47

Néhány évvel ezelőtt éppen Virágvasárnap volt a felnőtt konfirmációm napja, ráadásul ez a nap nagyon közel esett a születésnapomhoz. Amikor férjemmel együtt elkezdtünk a Deszkatemplomba járni, hétről hétre többet akartunk tudni Istenről, aztán egy idő után többet akartunk Belőle, a vasárnapi találkozáson túl vágytunk bibliaórára is. A Keresztkérdések kurzusra kezdtünk járni, ahol nekem fontos volt, hogy konfirmációs fogadalmat tehettem a végén. A vágyódástól az iránt, hogy konfirmálhassak a fogadalomig gyakorlatilag több, mint egy év telt el. Nem sok, de azért ha az ember szeretne valamit, akkor ennyi idő alatt már rájön, hogy mennyire fontos számára a vágyának tárgya. Ezalatt fel tudtam készülni arra, hogy a fogadalmam ne csak kimondott üres szó legyen, hanem valóban Istennek szívből kimondott ígéret.

A fenti igeverset olvasva eszembe jut Jézus Nikodémusnak adott válasza: *„Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” Jn 3:3*

Ezért is örülök nagyon annak, hogy felnőtt konfirmációm szinte a születésnapomra esett: kétféle születésnapot ünnepelhettem akkor: az elsőt, a „földit” és a másodikat, a „mennyeit”.

Bányainé Rónai Tímea, gyülekezeti tag

„Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyek is. És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is.” 1Korinthus 15:48-49

Nagy szakadék tátong a földből és a mennyből valók között, a világi és szellemei valóság között. A megtért ember furcsa állapotban van, hiszen ebben a világban, a földi testében élve már kapcsolatban van Istennel, egyre több szellemi igazságot ismer fel, és jó esetben egyre jobban ábrázolódik ki benne Krisztus. S minél nagyobb a fény, annál látványosabbak a hibák, csorbulások, repedések életünk felszínén. Minél jobban ismerjük meg a Megváltót, annál jobban vágyakozunk az Ő közelébe, annál inkább érezzük esendő voltunkat, és annál szembetűnőbbek saját hibáink. Ilyen az, mikor találkozik a tökéletes, a büntelen, a mennyei és a botladozó, a bűnös, a földi.

Nem véletlenül ír az ige az Isten előtt való leborulásról, vagy Krisztusról úgy, aki előtt minden térd meghajol mennyieiké, földieké és föld alatt valóké, mert egyszerűen nem maradhatunk állva a mindenség mennyei ura előtt, csak hódolattal csodálhatjuk az Ő tökéletességét. Ahogy a törvény mutat rá a bűnre, úgy mutat rá a tökéletesség a hibákra. Ám ahogy a törvény célja sem az elítélés, hanem, hogy felismerjük általa, hogy mennyire rászorulunk Isten kegyelmére, hasonlóképp van ez a krisztusi tökéletességgel is. Hiszen minél több bűnünket, hibánkat ismerjük fel, annál inkább vágyakozunk annak a jelenlétebe, aki mindezek alól feloldozott bennünket. *„Melyikük szereti most jobban? Úgy gondolom, az, akinek többet elengedett” Luk.7.42-43* A tökéletesség fényénél felismert újabb és újabb hibáink tehát nem kétségekkel és szomorúsággal kell eltöltsenek bennünket, hanem egyre erősebb szeretettel az Úr iránt, rádöbbenve mennyire nagy szükségünk is van az irgalomra.

Ahogy Pál apostol fogalmaz, szívesebben ölténénk fel erre a földi testünkre a mennyeit, vágyunk arra, hogy elhagyjuk a világi bűneinket, ám az ebben a testben nem fog megtörténni, mert *„Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyek is”*. Ám örömteli vigasztalás, hogy amennyire most e földhöz ragadunk, és képtelenek vagyunk szabadulni földi jellegűnkől, úgy fogjuk majd Krisztus érdeméért egy napon viselni a mennyieknek képét is, egy fájdalom nélküli örökkévalóságon át!

Hártó Ákos, gyülekezeti tag

„Azt mondom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot.” 1Korinthus 15:50

Annyira örülök, hogy ezt én is hihetem. Oda, az Isten országába, semmilyen romlottság, bűn nem juthat be, így a világon a legjobb és legtiszteletreméltóbb ember (test és vér) sem, csak a romolhatatlanok, a szentek. De kik is a szentek? Nem (csak) azok, akiket a templomok freskóin láthatunk, de nem is (csak) azok, akiket szentté avatnak. Bibliai értelemben a szent azt jelenti, hogy Isten számára félretettet, elkülönített.

Azok a szentek, akik az Övéi, akiket Jézus vére megtisztított minden bűntől. Nem nőtt angyalszárnyam, mégis hihetem, hogy szent és szeretett, Isten szeme fénye, a menny örököse vagyok, mert Jézus oldalán állok. Isten érthetetlen és felfoghatatlan módon így tekint rám, az Ő Fiában. „Fenn a Mennyben az Úr minden győztesnek ád, Aki Jézussal járt, s benne hitt, Aranyból koronát, fehér égi ruhát, S hárfá húrjait pengesheti.” – szól az ének. Hiszem, hogy ezt, nem a szépségemért, jószágomért, tehetségemért, szolgálataimért, gyülekezeti tagságomért, adakozásomért, ezért az írásomért, vagy bármi más jó cselekedetemért, egyedül „Jézusért én is elnyerhetem”.

Emlékszünk Jézus mit mondott Nikodémusnak? *„Jézus így felelt: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született test az, ami Lélektől született, lélek az.” (Ján 3,5-6)* Kérd Isten Szent Lelkét és fogadd el mennyei örökségedet!

Tokodiné Baji Tímea, gyülekezeti tag

„Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan meghalni, de mindnyájan el fogunk változni.” 1Korinthus 15:51

Az életünkhöz hozzátartozik a halál is: ekkor elveszítjük szerettünket, egy ismerőst, vagy barátot. Sokáig bennünk marad a fájdalom, a gyász. Ebben az igeversben ott van a vigasztalás: ha Jézus visszajövelekor „győztesként” élünk, elragadtattunk, s együtt leszünk azokkal, akik már elmentek. Erről éneklünk a 626. énekünkben is:

*„Fenn a mennyben az Úr minden győztesnek ád,
Aki Jézussal járt, s benne hitt,
aranyból koronát, fehér égi ruhát,
Hárfa húrjait pengethetik.
Igen, ott minden kész, igen, ott minden kész.
Minden győztesnek jár örökrész.
Boldog, véghetetlen öröm vár odafenn,
Jézusért én is elnyerhetem.”*

Merre változol kedves testvérem, van-e már fehér ruhád? Jézus visszajövelekor hogyan talál?

Bányai Péter, presbiter

„Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltunk.” 1Korinthus 15:52

Pál itt arról ír, ami az emberek számára titok. Az apostol most azt tárja olvasói elé, amit neki Isten erről kijelentetett. Már az előzőkben beszélt arról, hogy a romlandóság nem örökölheti a romolhatatlanságot, most pedig azt mondja, hogy ez hogyan fog megtörténi, kétféleképpen: akik meghaltak azok feltámadnak, azok pedig, akik életben vannak egy szempillantás alatt fognak megváltozni. Ezek mind az „utolsó harsonaszóra” fognak megtörténi.

A harsonát az Ószövetség ideje alatt használták istentiszteleti alkalmakon, harsona figyelmeztette a népet Isten jelenlétére. Az Újszövetségben elsősorban a végidők eseményeinek hírül adására szolgál. Az apostol, tehát itt egy gyökeres változásról ad hírt, amelyet Isten ereje fog véghez vinni mégpedig egy szempillantás alatt. Nekünk, akiknek hitünk van Istenben nincs okunk félni ebben az életben, hiszen abban a reménységben élhetünk, hogy halálunk után és már itt ebben az életben is ennek a hatalmas Istennek az oltalmában élhetünk Jézus Krisztus érdemért.

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.” 1Korinthus 15:53

„Elvégeztetett” – hangzik Nagypénteken a keresztfáról. Ez a szó, amely számunkra az egész életet jelenti, Jézus ezen tette az, amiért nekünk utunk lehet az Atyához, amelyért az Atya Krisztus igazságát nekünk számítja be. Pál az 1Kor 15,53-ban arról beszél, amely már következménye Krisztus áldozatának. Az apostol az öltözködés metafóráját használja ebben a versben. Pál máshol is használta már ezt a metaforát (pl felölteni a keresztségben Krisztust (lásd Gal 3,27; Róm 13,14), vagy éppen „könyörületet szívet” (lásd Kol 3,12)).

Ahhoz, hogy ezt megértsük az ókori ember fejével kell gondolkodnunk, aki számára az öltözködésnek nem csak betakaró, oltalmazó funkciója volt, hanem társadalmi rangját és helyzetét is jelezte. Tehát, nem csak a felszín képviselte, hanem befelé is hatással volt az emberre, formálta viselőjét. Így öltözünk majd mi romlandóságból romolhatatlanságba és halandóságból halhatatlanságba. Ekkor valami olyanban öltözünk, ami egész lényünket átformálja. Krisztus áldozatáért halálunk után majd feltámadunk erre a romolhatatlanságra és a halhatatlanságra. Az Ő áldozatért az örökéletben mi is részesülünk ezekből!

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„Amikor pedig ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!”” 1Korinthus 15:54

Amikor majd megtörténik, hogy a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik akkor teljesülnek be azok az ószövetségi ígéretek, melyeket Isten népének adott. Pál azért, hogy erre rámutasson ószövetségi igehelyeket idéz: *„Véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az Úr letörli a könnyet minden arcáról, leveszi népéről a gyalázatot mindenütt a földön! – Ezt ígéri az Úr”* írja az Ézs 25,8. Továbbá a Hóseás könyvében ezt olvassuk: *„Kiváltom őket a holtak hazájából, megváltom őket a haláltól. Hol van a tövised, halál? Hol a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás!”* (Hós 13,14). Pál ezeket röviden így foglalja össze: *„Teljes a diadal a halál felett”* vagy egy másik fordítás szerint: *„Elnyeletett a halál diadalra!”* (Cserhádi S.). Ezekkel szemlélteti, hogy amit Isten az Ószövetségben megígért az valóban be is fog teljesedni.

A halált, mely mindent el akar nyelni, mely fogságban akarja tartani az embert és örökre kiírni az életet, legyőzi végül az élet. Nagyszombaton keserves sírás van vagy csendes összeomlás, a Megváltó a sírban fekszik, úgy tűnik a halál diadala erőt vett rajta. Azonban mi, húsvét után élők, tudjuk, hogy ez nem marad így, mert Jézus harmadnapon feltámadta halálból.

A halál, mely diadalt akart venni az életen, végül elesett és az élet diadalmaskodott. Krisztus által ez az élet számunkra is fel van kínálva, hiszen Krisztus által nekünk is lehet örökéletünk, nem vagyunk többé a bűn fogságában!

Kocsis-Halász Teodóra, exmisszus gyakornok

„Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.” 1Korinthus 15:55-56

A Biblia egyik legnagyobb diadalkiáltása az igevers első fele. És mégis, nekem erről legkedvesebb szeretteim temetése jut eszembe. Legtöbbször a temetési igehirdetések alapigéjeként találkozunk vele. Koporsót, vagy urnát látunk magunk előtt, benne a számunkra legkedvesebbek földi maradványaival. Koszorúk, gyertyák, kandeláberek, gyász.

Ilyenkor egyet tehetünk: elkérjük Istentől azt az erőt, ami felemel, hogy túllássunk az előttünk lévő földi maradványokon, és megértsük, engedjük szívünkhöz jönni ezt a diadalkiáltást!

Igen, Jézus Krisztus legyőzte az utolsó ellenséget, a halált is! Az Ő diadalmas fel-támadása a mi reménységünk záloga. Ha Őt szívünkbe fogadtuk, életünket átadtuk neki, akkor már nem árthat nekünk a bűn fullánkja, és többé nem vagyunk a törvény rabszolgái, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus örökös társai!

Benke László, presbiter

„De hála legyen Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” 1Korinthus 15:57-58

A diadal, a győzelem a halál felett a miénk Jézus Krisztus által, értünk való szenvedései miatt. Arra buzdít az ige, hogy legyünk stabilak, kimotozthatatlanok, rendíthetetlenek ebben a diadalban. Vannak még csaták, de a háború eldőlt: a Sátán vereséget szenvedett, a halál ereje megtört a Krisztusban hívőkön. Ez nagyon fontos, mert a kísértés folyamatos! Amíg e testben élünk, a Sátán megpróbálja kikezdeni, elbizonytalanítani hitünket, üdvbizonyosságunkat és ezáltal odaszántságunkat.

Pál arra buzdít, hogy az örök élet, az üdvösség bizonyossága ösztökéljen a még odaadóbb szolgálatra. A mennyben kell kincseket gyűjtenünk. A földi élet múlandó, az igazi értelmét a szolgálat adja meg. Amikor e sorokat írom, aznap beszélgettem valakivel az önsorsrontásról. Vannak, akik mindig a saját sebeiket nyalogatják, szenvednek, úgy érzik, nem szereti őket senki, nem tartja őket számon senki, stb. Pedig csak ki kellene mozdulni, el kellene kezdeni nem önmagukkal, hanem másokkal foglalkozni. Nem a maguk bajai miatt szenvedni, hanem más, sokkal nagyobb bajban lévők felé szolgálni és egyrészt minden nap hálásak lennének, hogy még látnak, hallanak, mozog kezük-lábuk, stb, másrészt azzal a boldog örömmel felethetnének le este, hogy csupa hasznos dolgot tettek.

De mindezekén túl azt mondja nekünk az ige, hogy az Úr miatt végképp nem hiábavaló a szolgálatunk, hiszen Ő számon tartja hitből, szeretetből és hálából fakadó jócselekedeteinket és nem marad el az áldás sem.

Jézus Krisztus feltámadt! Bár ma véget ér az ünnep, de a dolgozó hétköznapok ne legyenek szürkék, hanem menjünk, szolgáljunk az Úrnak hálából embertársaink felé, hiszen nem hiábavaló a fáradozásunk az Úrban!

Almás Ferenc, vezető lelkipásztor



Kedves Testvérek!

Egyházközségünk bankot váltott és 2023-tól a régi folyószámlaszámunk már nem fog működni. Kérjük, hogy az új számlaszámunkat használják utalásaik során. Az **új számlaszám:**
10700086-73698681-51100005 (CIB Bank).



Az itt található QR kód olyan MOBILBANK alkalmazással olvasható be, amely támogatja a QR-kódos banki átutalást, így ezen keresztül is befizethető az egyházfenntartói járulék (12.000 Ft). Kérjük, a „Közleménybe” vagy a „Megbízásazonosítóba” írja be az egyháztag(ok) nevét!